

Václav Renč:

JITŘENÍ

VY KTERÉ MILUJEM

*Vy které milujem tragické děti boží
stesk obětovaných ve vašem srdci sní
za hudby večerů o slávě polední
až ve žně posvátné se žertva lásky zmnoží*

*A dnění nebeské když z purpurových loží
se zdvihá v závojích na jitro poslední
myslíte s povzdechem v němž refrén touhy zní
a k smrti vzkvátáte kmen révy bez odnoží*

*Tak v přiblížení rtů čtem skončení svých cest
v šelestech vašich slov štká sladkost mateřštiny
jíž hovoříme k vám jen v prosbách o bolest*

*Jste jarem kalmovým a ve dny nejisté
pak pólem neklidu jste rozzářením hlíny
jste v dění srdcí tím čím věříme že jste*

APOSTROFA BÍLÉ VLÁDKYNĚ

*Má zemi tichá zemi horoucí
ty zemi plavá zemi řeko hvězd
kolébko vteřin láska budoucí
jež dýcháš čas a voníš jako zvěst
o zemi tiché zemi horoucí
o lásce v čase slávě budoucí
má zemi ženo kvetouc rameny
dštíš pršku jasu na květ zlomený*

*jenž otvírá svou bědu k výšinám
jak ránu příliš záhy zavřenou
prchaje před ní jako před ženou
a touží dokvést děsí se být sám
po tobě kvílím ve své úzkosti
po tobě volám ve své radosti
jsem tebe půl má zemi zářivá
jež prostíráš po nebi mém svůj vlas
něco se ve mně dychtíc zachvívá
něco mi schází do mé tmy – tvůj jas*

*Jas zemi má z něhož jsi stvořena
jenž line se z tvých žalů přesladkých
a jimi žhne jak boží ozvěna
ten víry van jenž do tvých sadů dých
jak rajský motýl na tvá ramena
usedá jas z něhož jsi stvořena
má zemi plavá láskou plačící
čas popel hvězd ti tleje na líci
a z věčnosti uvíjí čelenku
pro zemi tichou zemi horoucí
pro lásku zemi věčně budoucí
v níž poznávám tě svoji milenku
jsem vždy svůj sen a sen tvých večerů
jak zasloužím se o tvou nádheru
má zemi vlahá ženo rozkvetlá
jež na stesk můj střeš závoj nevěstin
něco mi stále schází do světla
něco mi schází do světla – tvůj stín*

O RŮŽI ZPĚV

*Kol hvězd se rozetmívá
v jas růže hlodá stín
zranění bolestivá
žhnou starým poddanstvím*

*A vonnou brázdou noci
uplývá k snění čas
a s párou z brázdy noci
se zdvihá denní čas*

*zdvihá se záře živá
z mlh omývá se tvář
kol hvězd se rozetmívá
mře růží něžný žhář*

*růží tím keřem jedu
a studnou sladkostí
jež čeří naši bědu
svou zemskou cudností*

*A musí napřed zníti
ta láska lidských dní
než hlubina se vznítí
než navždy uklidní*

*S jitem se chýle k růži
uzřím skvost lilie
dech tajemstvím se sůží
a v milost rozlije*

ZEM BÁSNÍKŮ
FRANTIŠKU LAZECKÉMU

*Odkud jsme vyšli? z brázdy zkrvavené
skřek vrány vzlét a dal nás hoří v plen
a drsné patro večera se klene
nad neustávajícím vzlykotem*

*Sláň slz se tmí jak svoduplný jícen
když bezejmenný skřítek bratr čas
se do ní vrhá v zoufalství a vznícen
ať před pádem ho chrání někdo z nás!*

*Odkud jsme vyšli? Skryti za svou tváří
když žal se od nás tiše vzdaluje
ryjeme v hloubce špatní hospodáři
a květen zkřehlý na nás žaluje*

*Ryjeme pod zakvétajícím keřem
vzlyk otvírá nám chodby neznámé
dna žalů svých se nikdy nedoberem
je níž než Bůh ach zavři Sezame*

Odkud jsme vyšli? bílý ostrov
v hoři to jitro kdy jsme objevili zem
tvář čarokrásná z hrud a vln se noří jsouc probuzena náh-
lým nárazem

ted' zanechavše kutání v svém pláči sen sníme jenž se ne-
podobá nám

nám jak jsme kdys ne nepodobni hráči se dávali svést
k příliš snadným hrám

Odkud jsme vyšli? pamatujeme si svou bolest už jen jako
oblaka poselství dálky plula pod nebesy ted' už je v nás ted'
už nás neláká

Jsme v bezpečí před smrtí oslnivou pláč večerní je téměř
zapomněn skřet povětrný s usazenou hřívou

v předjitřní bledost vane bez proměn

Odkud jsme vyšli? půlnoc smiřující navlhla rosou plnou
příslibů

tma řasná halí hvězdnou blýskavici a ukrývá nás do svých
záhybů

Hle naše země božská poselkyně jak spanilost svou cud-
ně odkrývá stín plachý tančí v plavé údolině abychom zřeli
jak se zachvívá

Hle naše zem nevinná kajícnice ted' známe hřích své žíz-
ně zpozdilý když děti z ženy ženu hledajíce

tak mlhou tmou jsme smutně bloudili

Zem plna rtů a jitem celována zář zvěstující prýští
ze všech ran dočkali jsme se kouzelného rána a motiv smrti
zůstal nedohrán

Odkud jsme vyšli? bolest nebezpečná v nebeský rorát
vzkvétá potají přivírajíce pod polibky věčna znavené oči sní-
me o ráji

SRDCEM ZASLÍBENÍ

Ach kterak vaše oči snily na prahu nočních pohoří nežli se úsvit provinilý nad divem touhy rozhoří

*Stín nachový se chví zpod brvy sen váš se podbarvuje krví
a řečí země hovoří*

*Pěšinka mezi zahradami kde snuli jste své podoby
a úsměv ach tak příliš známý že vám až zmatek působí
tak znám a dávný až se rdíte že ještě někdy zateskníte
po útočišti záhrobí*

*Ted' vrací se vám ve hrách dětí več přestali jste doufati
čas proplakaný téměř letí jste v moři proměn zajati
a z vašich očí hvězda hlíny jak přelud z příští domoviny
s níž dětství pěn se navrátí*

*Kde je ta bázeň netopýří ten rozmařilý hořekvas prohlubeň
tmy se ještě šíří ale je čas už přišel čas*

*do noci náhle sněží cosi toužení slz jak šepot rosy
stín nachový zpod spánku řas*

*Ach jak jste blízcí svému jitru vy kteří před ním prcháte
jak ledy hnuly se vám v nitru radosti šerem zaváté
květ boží pučí z vaší stopy což zármutek váš nepochopí
že marně marně prcháte?*

LÁSKA K ŽENĚ

*Zní sírou tesknící půlnoční zrcadlení
snů našich osudných jež vzejdou s jitřením šum věčných
pahorků slyšíme rozechvěni*

se rtů svých milenek když schylujem se k ním

Ve hlase lká jim noc o tajuplných vůních ve vlasech truchlivých jim hvězdy zůstaly zem něhy budoucí se zjevuje nám u nich ó proč ji vdechujem v ty křehké krystaly

Zni zmlkni zmlkni zni ty pošetilá písni ty písni nádherná hádanko hřbitovní tvůj šarlatový stín sníš naší bázně třísní ach slávo stvořená ach sladká povodni

A vy kdo chřadnete přemírou toho stínu v němž siný smrti jas jak v Bohu pramení vy silní ustaňte už celovati hlínu

omyjte ústa svá v nebeském plameni

a bděte nad nocí jež pláčem popelavá abyste poznali tajemství nevinny

když snění milostné hle s výšin opadává v neznámé závratí v sen zrajíc jediný

a bděte nad nocí jež světlem zrodila se abyste zastihli strom rozkvétající abyste obsáhli to ticho mnohohlasé

a bděte nad růží v té tmě se tající

Ty pak ó sadaři té vonné lásky naší který ji roubuješ svou tajnou milostí

dej jitřní vůle tvá ať v srdci se nám vznáší a pije snětivou zář našich bytostí

Tak v šeru modlitby již jako plodem zlátne náš v ženě zrozený a v touze rajský cit zas dávné radosti zas divy nenávratné

nám růží zraněným je dáno zakusit

Sít' rusých souhvězdí se naší krví jasní jdem sadem anđelským hrou křidel znavení a z rusých souhvězdí tak jako z jiných básní se skvějí ohnivě ta nová znamení

ta nová znamení pro milující oči

když hoře s cudností jsme do dna vypili ted' žízeň nejvyšší žhne z milujících očí a úzkost zbloudilá již v duši nekvílí

V čas dešťů opojných až naděj osmělená se k horám rozletí a shlédne svoji tvář

v čas rosných svítání až zapomenem jména a horkým závanem se dovře lichý snář

a mléčné záření až z úbělových dlaní vytryskne do ticha v zámlece poslední zvěstujíc toužícím že zem už nežadání zvěstujíc úzkostným smír jenž se rozední

v čas divných přísvitů ó v ten čas zrcadlení snů našich osudných jež k hvězdám dokvetly v neznámé závratí uzříme rozechvěni

soud čisté lásky své té která nesetu

A ve tvém úsměvu se zaskví něha její ó kníže našich běd ó Pane nejvyšší

a v tobě zazní zas co znělo nejsladčeji ta píseň nádherná se v písni utiší

Ted' trne ještě žal ted' láska téměř bolí ach srdce malátná vy truchlé cely hrůz hle kterak velebně vlá po plachetkách polí v soumraku smiřlivém večerní Angelus

NOLITE FUGERE CAECI

JARKOVI JAHNŮ

Auch wenn wir nicht wollen Gott reift.

R. M. RILKE.

Do jitra napadal večer

svým dozrálým ovocným stínem a bolestné matky se děsí průsvitné slávy svých dětí jež z rosného přísvitů crčí a v podivném stmívání pleti zjitřeny mateřství svého přehořkým přetřpkým vínem tuší smrt pastevkyni

Na víčka smáčená nocí
ulehla přejemná tíha
cos jako předtucha písňě
chvěje se v šumotu listí cos jako předtucha světla
před kterým nejsme si jisti cos jako předtucha zrání
na skončení snů našich číhá i v nejsladších tmách
My stavěli směle a křehce
ted' všechno se nítí a láme proč Pane's nás nenechal snítí
o hlubánkách které se zcelí proč jsi nám ukázal sady
už v semenech která jsme seli v naději horoucně tiché
že se už nedočkáme
proč jsi nám odhalil čas?

My nechtěli nechtěli prozřít
proč jsi nás zalil svou krví? žhne tolik že musíme zřící
se pro bolest bolesti svojí a s dlaněma rozepjatýma
nad svými vyschlými zdroji (prosáklí hřbitovní zemí
odvěkou ssedlinou v krvi) čekati na tvůj déšť
I do jitra napadal večer
svým dozrálým ovocným stínem chvíme se horečkou hrobu
vidouce jak žhavý proud smývá nám s tváře i lásku
měně ji v žalostný troud a zpiti tou rozkoší hoře
jak ze srdce vykvetlým blínem ptáme se na hvězdu svou

Za tichých za dlouhých nocí
z oblaku bolesti svítí podobna přečistě růži
které jsme vzdali své snění té závratné prchavé růži
která je a pro nás není
kterou jen tušíme zářit
kterou jen slyšíme znítí v dálce před osudem svým
Kam nás to vedeš ó růže

*přesvětlý anděli Páně
sladký a neviditelný?
ať kamkoli dáme se vésti
zlomeni vášnivě tiši
zpěvem tvým dáme se vésti jenž od viny omývá touhu
a úzkostí zrosené skráně
laská a utiňuje*

*A hle od doznělé vlny
se vzňal všecken oceán čirý všechno se zřítilo na nás
co chtěli jsme zůstat dětem teď zrceni zříme se kvěsti
nesrozumitelným květem slyšíme duši svou štkáti
ač doted' v nás nebylo víry měl jsi nás ušetřit Pane
Do jitra napadal večer
svým dozrálým ovocným stínem vše chvěje se horečkou
hrobu
všechno se zbavuje pout vše sálá jak z žárovišť lásky
všechno je světelný proud ó proč jsi nás zavolał Bože?
vždyť hynem tou září vždyť hynem — — — Dej nám jí zahy-
nout*

PRŠKA PŘICHÁZEJÍCÍHO NEBE

*Pln crkotu a šelestění deště
vzduch změněn v srdce příliš citlivé kdo přichází že ne-
znaje ho ještě
mu vrhám vstříc své snění vznětlivé?
Kdo se to vrací? neboť znám to čelo spí v jeho vrásce stí-
rlek úsměvu*

*mé srdce citlivé se odmítčelo
a teď se hledá v novém nápěvu
Nic o ní nevím vždycky byla se mnou jak vůně s květinou
a s nocí jas
když s pleť oblak přeludnou a jemnou v předenech něhy
poprchával čas
Vždy byla se mnou nic dál nevím o ní zátaje noci ve hrách
blankytu
tma která září ticho které voní tak nesetu v sobě lásku ukrytu
Nic o ní nevím než že z rukou božích nám byla dána jako
květ a zem
a jako jaro spící v příštích růžích se probouzí náhlým
nárazem
Pamatujete na včerejší píseň? ach snad se na ni rozpo-
menete
příchod v ní byl a před příchodem tíšeň a rozšířené oči dí-
těte
A její rytmus vzpomeňte si přece toť pleskot kapek deště
dnešního ohníčky z vody na rozlité řece
to zpívá anděl déšť doprovází ho*

POD NEBESY

*Pod nebesy své lásky věčně boží hledám tvou tvář tu na-
vždy moji tvář dotekem něhy v temnotách se ztrácí jak řeka
záře utajená v rose
až polibkem se náhle rozněcuje a vrací touze její podobu
a je jak noc v níž obzor propadá se do nových hloubek
otvíraje sen jen v hoři známá andělská a temná a tolik prů-
svitná že ze sna pláče jsouc vůní tmy a zazářením stínu*

*snem večerním snem o království jitra žní hojnou světla
v srdci tichnoucím a hlínou nebeskou již květ té země
z brázd žalu živ jak vůní prosycen*

*Proč odcházíš ach vím že neunikáš ale jak mučí tvoje pro-
měny*

*když z jitra noc a z touhy nářek těla a smutek smutek kra-
jiny a hvězd vím neunikáš ale jak tě uzříť*

když oči lásky oslněny tmou

*ach zemi zjev se přijmi naše světlo ty zemi z růží v růžích
milovaná ty v budoucnosti navždy přítomná a dej nám cítit
svoji blízkost boží a naší lásce zalykat se hlínou*

*tím darem nebes plným jiných sluncí tím v látce hoře po-
dobenstvím věčna ovocem slz jež nezčervíví snem*

VĚK ZOUFALSTVÍ

STANISLAVU BEROUNSKÉMU

*Nad kvasem šílených a vroucích promenád nad stádem
úzkostí jež zalyká se smíchem čí jsem to slyšel hlas tak
věrně zasténat*

až horstva v útrokách se otřásla tím tichem

*čí hlas čí věrný hlas to dopad na náš žel jenž bloudí bez
hlavy a ze sna krvácejí? Nezřel jsem ničích úst ač jsem
se ohlížel a pozdě do noci jsem hledal bez naděje*

*Snad byl to někdo z nás svým bohem varován snad já
snad srdce mé snad úděs mého věku jenž dává nebesa
a kvete kol svých ran*

štván žízni do pustin klesaje na útěku

*Ukaž nám Egypt náš vrhni nás do hlubin a pal a žehni nás
až pozbudeme dechu zbav nás těch úzkostí dotěrných kon-
kubin jež neodpíráme brát s sebou do pelechu*

Jak nás ty zpustlice koleny svírají

*jak ssají srdce z úst a žal náš znečišťují? Ty Žháří slitovný
však vcházíš potají*

a požár ze srdcí už dmýcháš pod okuji

*Namíchej lektvar z hvězd a vezmi všechn čas co ještě
zbývá nám a všechnu příští bídu*

*a bleskem zloby své a morem laskej nás buď Bože spra-
vedliv k prchajícímu lidu*

a v deštích ohnivých nás omyj do kosti

*ať posléz prohlédnem z těch vrstev zahrívání ať stanem
na prahu tvých nových radostí tvou smrští láskou svou
a pláčem zbičování*

NA DŘEVORYT ERICH GILLA

Do noci a světla jsem se vzbouzel

zavolán tvým hlasem zářivým

to mě vábil ozvěnami kouzel

do dále tvůj zrcadlíci rým

zpíval nádherou již srdce zmírání

takže jsem v ni skoro nevěřil

země byla pode mnou tak čirá

každý stín jí v píseň rozčeřil

tměla se tím pramenitým tměním

z jehož lastur jitro prosvítá

Když jsem se pak vracel s kuropěním

vítala mě růže rozvítá

BÁSEŇ
NA SKLONKU JARA
JOSEFU KOSTOHRYZOVI

Půlnoc je nejhodnější čas, kdy zpívat den
F. X. ŠALDA

GESANG IST DASEIN
R. M. RILKE

PŘEDZPĚV
ZA ŠUMICÍ NOCI

*Na jezech tmy, tak plných hvězdnatosti, se ticho tmy
ve smutku rozehrává hledajíc závěj záře k spočinutí,
aby v ní mohlo zapomněno štkát, netušíc, že se tajně roz-
něcuje, když kolébá tak Boha na své vlně; však zkonejše-
no truchlou hudbou pláče se oddává svým bludům bez
skončení.*

*Ach ticho tmy, tak plné hvězdnatosti, po hnutích země tesk-
ně pátrající,
proč, ticho tmy, jsme nejbliž svému jitru, když prázdnotou
nám srdce usedá? Povodí nebes smáčelo ten písek,
jenž na všech cestách pod kroky nám skřípe a všechny
vůně vdechované s láskou
se otvírají v prškách s blankytu.*

*Po jezech tmy noc s hukotem se řítí, smíšena v dálce
s modlitbami starců a před námi, tak blízko, až se ztrácí,
smíšena s šeptem vlastních úzkostí*

– tak po jezech tmy stydnoucí až k pláči noc padá jako vyšinutá hvězda

a marně hledá obzor, odkud zítra se zrodí den a kam by zapadla.

Jen pod řasami básníků a dětí zem mění tvář a podobá se lásce.

Dny zoufalství ze zahlédání ráje

v černavě ran před propuknutím pláče, když prázdnotou jak smrti zalyká se

(žal jako páry zdvih se nad krajinu a v nejnepochopitelnějších smutcích

pak sprchne s hořkým zatrnutím v prsou). Dny zoufalství nad tím, co nepřichází,

jen pod řasami básníků a dětí

se ustalují v prosvítavou touhu, jen pod řasami básníků a dětí

dny této země berou tvář“most krásy; jas zháší tmu a tma se prohlubuje

až v tmu těch dávných nocí, za nichž snili o leknínech andělských perutí.

Na jezech tmy, tak plných hvězdnatosti, se ticho tmy do hudby rozehrává

a co se rozednívá v srdcích poupat,

na jezech tmy, tak plných hvězdnatosti, pod clonou spánku básníků a dětí

se ticho tmy do básně rozehrává a sladkost slov se hrouží do oblak.

ZA JASNÉHO JITRA

Tětiva slova napjata, až sténá, nad náhorními plošinami věcí,

*výš, ještě výš, až kde se rodí země svou hlínu korunujíc
rouškou hvězd – tak stín se rodí zažehnutím světla až tam,
kde srdce chví se v ustrnutí, až tam, kde barvy slévají
se v záři, již láme hranol země slzavé.*

*Tětiva slova v lučišti mé touhy se rytmisací zámlk dopro-
šuje*

*– jak letným šípem – rosné půdy blesků. Tětiva slova
napjata, až sténá,
pak porodivši zpívá mlčením.*

*A v nastalém tom tichu na jezeře obilnou vůní z dále po-
zdravení*

*v odrazech racci světélkují v hloubce té krve naší, černé
hladiny,*

*konečně zrakem zachycení v letu! – neb proti nebi jsou
tak příliš bílí, že oslňují zahleděné oči
a unikají s plachým pokřikem.*

*Prameny světla, jak jste zacloněny tmou našich očí, ne-
navykých září! Radosti boží, jak jste zvichřovány*

*tmou našich srdcí povždy malověrných! když smutek náš,
ten d'ábel beze jména, hladinu lásky čeří do úpadu,
až zapomněvše téměř na řeč rodnou jen výkřiky se dorozumíváme...*

*... však pod řasami básníků a dětí zem mění tvář a podobá
se lásce budoucí plody květů zrcadlící,*

*té lásce, která podobá se hvozdu, jenž vrací výkřik
v mnoha ozýváních, že zvučí jako mnohohlasá píseň,*

*té lásce, z níž se narodilo slovo a již se z šera ustaluje stín.
Zázračná moci slov, již zjevovány ztrácejí věci zruměnění
studu*

*a odkrývají pestíky a blizny
a váním lásky s nebesy se páří,
v své nahosti tak spanilé a cudné,
že srdce chví se jak před soudem krásy*

jen pod řasami básníků a dětí.

*Ale vy všichni citlivého srdce, slyšte ten zpěvný crkot na je-
zeře*

*a pátrejte po chvěních ve svém nitru, když vlnou hlasu
básníků a dětí*

se na obzoru nebe otevírá – –

*Vzduch ještě sladký jako po návštěvě a za sluncem pruh
jahodové vůně*

*se táhne po stráních, co nebe siná a štíří šera z děr se roz-
lézají; uštknuty jimi křehké hroty travin se nalévají jedova-
tou modří.*

*Tu květiny, ty něžné perlorodky, se zavírají nad snětivým
stínem*

*a po stráních pruh jahodové vůně, jenž neuspěl a stydne
v teskný výdech.*

*Ó hodiny, kdy s dlaní plnou hlíny sen prostáčeků se nebem
rozhovoří! Šed' nebe bílá všechno přikrývajíc svou sivou
tmou jak zář se v oči řítí a vzpíná se až z hlubin modrojasu
a tak se klene nad královskou žízní. Pláč šerých harf
se uvolňuje z ticha a všechny vzlyky za dne utajené
po slunce západu se rozvíjejí, záhony úst tesknotou zky-
řované*

se hemží klíčením a tmou a kvasem a hořkost mízy stoupá brázdou těla, když volám večer z tmy se převlékaje do rouch své bídy, jež jen očím božím, jen očím božím patří beze studu.

Ó hodiny, kdy bělostná srst oblak je do ztracena modří cupována!

Tak věrný smutek, jenž vás zahaloval a rozněcoval vytrvalým stiskem,

se vytrácí a hrouží v jinotaje

a nevrací se, boží, nevrací se . . .

Tak všechna láska dne, jíž zmírali jste, vlnami šera odplavena z hrudi,

té krajiny – dol s mrtvou zříceninou.

Vzpomeňte jen na zatoužení po snu!

Pradávná horstva tmy se v srdcích vrší, svou sivou tmou je nebe rozpouští, večerní nebe v zrcadlení šera ;

– ach tolik dní, a pak se boří země a znovu stvořena se chví a chví se,

v ostychu chví se před doteky zornic, v přejemný závoj cizoty se halí.

Jen vzpomeňte na nářky před večerem!

Ted' štíří šera z děr se rozlézají, prostoupeni tou stříbrošedí nebe tak z jedné výhně lék i ochoření i prudký blesk i dění poznenáhlá, v kotvišti srdcí gesto rozsévače za průzračnými tišinami klasů

i svrchované gesto sadařovo

za jabloňových květů vonnou rouškou a půlnoc v mráčku na poledním nebi.

V tom přilévání dvojsvitů a stínů, kdy jen, co za dne utajeno, svítí, ó hodiny, kdy s dlaní plnou hlíny si recitujem hvězdy ještě spící,

*ta zařikadla z modrých foliantů, a přikrýváme deštěm trp-
ké prsti osení světla příliš ostýchavé,
jež v srdcích se nám nevoláno vlní!*

*Ó hodiny, kdy na předělu vodstev se duše ptá a pouti své
se leká,*

*neboť v tom přítmi skryta v mnoha stezkách, královských
dcerách zahalených šlářem*

*– až tam, kde rozetmí se první hvězda (po zlaté mušce
poznáš tvář mou boží!), své vřídlo nachází má duše prout-
kař, má duše netrpělivá jak večer,*

*jak neklid mezi dvojím usínáním, jsouc nejbdělejší nad
krajinou spící, než lunobitím ze sna zburcována
k mlčením novým pod příkrovem krásy.*

*ó mučedníci, zachytit ten záblesk,
tu nahost mezi dvojím převléknutím! Staletí vteřin čekali
jste marně*

*a bůh váš mlčel v usmívání nebes a bůh váš nebyl, zra-
zoval své ticho,*

*v úzkostných norech vašimi rty sténal, bůh zatvrzelých,
bezradostných, temných, již před přívalem jar se zavírají,
jen do smršťí a ran se vrhajíce,*

*když náhlá touha z kastelů je žene . . . Ale teď, bědní, za-
chytit ten záblesk,*

*tu nahost nebes v zlomení dvou světél, – zád' lodi sluneč-
né se topí v šeru*

a mrtvé delfíny za sebou vláčí

*v podobách mračen vyhaslých a skleslých. Ach láska
denní zruměněná studem*

*nad studnou, jež se bez ustání hloubí až v srdce těch, již
nikdy nepoznali,*

až v srdce tmy, až v rodnou zemi hvězd. Poselství touhy
vyvěrá z té hloubky přisvitem kouzelným jak noci rajské,
v nichž tonouc budou v zatmívání Tváře, kdož zakryli své
rány políbením.

Proč pole trav se namodrale vlní? Proč siným deštěm za-
lévá se setba, již neseli jsme? Kde jsi, vonná noci?

Ach jak se chvíle stesku prodlužuje v neklidnou žížeň
na okraji studně!

Než neustaňte žíznit, malověrní, nebol jen ten z vás v ovoci
ho pozná, kdo hledal v květech, sivých poselkyních, i pozná
běl, v niž slévají se barvy,

v čirosti květnů, vonných podobenstvích.

Už uplývá ta chvíle, už se mění

v závěje smutku nad uprchlým dnem.

Ó mučedníci, čas váš nepomíjí! Růžemi poset vždy
se zase vrací,

podobu lásky stře vám po sítnici. Ó hodiny, kdy s dlaní
plnou hlíny sen milujících nebem promlouvaje vzlykotem
harf se uvolňuje z ticha. Ó hodiny, kdy mezi dvojím světlem
a dvojí tmou se ocítáte nazí

v rouších své bídy, jež jen očím božím, jen očím božím
patří beze studu

– a Bůh váš pravý do květnových vůní se noří tich, tak
náhle očekáván – – –

Tak prosáknuti jarem jako písni dýcháme večer v zlomení
dvou světel. Je před příchodem. Kdo nás vysvobodí

z čekání dlouhých? V srdcích se už stmívá, ach stmívá
se, však hvězdy nevytryskly.

Je před příchodem. Stromy odkvétají a večer trvá věčně,
sladce, věčně

*a nezjevil se v náhlém okamžení,
až dnes, až dnes. Je krátce před příchodem.*

*Večer – hle růže v tratolišti lásky! Večer – hle nebe opá-
sané rájem!*

Hle zablesknutí ticha – dlouhý praskot!

*Hle šelesty se rosou roztančily a vodstva siná olizují stí-
ny,*

*ty prahory, v něž ukládá se srdce, doupata smutku, úto-
čiště hořká, vy lásky sněživé a bez návratu, vy zaříkací příliš
zářivého příchodu květů v doprovodu nebes, kreslíři něžní,
zbabělí a sdílní,*

*vy hebcí červi zvěstující hlínu, líbánky temnot v preludiích
světél, vy sny, vy truchle milovaní zmetci!*

*Odkud jste přišly nevrženy, stíny? Odkud jste vystoupily
branou mdloby nad slávou přílišnou a sinajce?*

To srdce temnotná se otvírají

a vydávají ovoce svých nocí,

*v nichž koupaly se v chorovodu pláčů – zas bude hojná
žatva večernice*

a hojná žatva nářků andělských.

*To srdce svlékají se ze svých temnot a odkládají smrt, své
roucho vnitřní, v jakémisi náhlém uvolnění žele, jako když
dítě v lůně mateřském*

se nahostí svou nedočkavě pohne,

*jak když si vzdechne Bůh a horstva bídy se v nitru otře-
sou, než trysknou vzlykem.*

Hle večer jitřní, večer před příchodem!

A vodstva siná stíny umílají, povodí věčna, které v duše sákne; a v rozptýleném sršení se zdvihá ta kůra nebeská s mlčících věcí. Měsíčné nebe, hvězdné nebe stálic připlouvá zdáli, ještě nespátřeno, však vlání harf sem předem doléhá a ticho naše, hle! se stává strunou.

Neznámý přísvit na paseky line,

skupenství nových pověr z těla bázně. Bůh sotva vržen v roztok našich tvaru a první krystal šlehl duhou záře, až všechna touha oděla se v lesky a zrcadlí všech příštích rájů stesk

leč neprchej mi, slovo, nezkvašeno a nech mě kvést a od kořenů ssát

– tu tedy přísvit neznámý se line,

v němž květy sestupují se svých snítek. Den prosáknuvší chtivé klíny věcí

ted' tryská vzhůru, vylévá se zdola v sršení světla, proce-zován rosou ted' otvírá se mateřství mé žízně ve skrytých ústích věcí, němých pevnin –

Šly naše kroky, zpodobněny rytmem k obrazu proměn, jež nás stravují. Šly na předělu botnající mízy,

sladkosti šťav a vzduchoprázdné mdloby, jen silou zraku přivraceny v údol,

jenž slyne strdím nebo hladověním, jen vlnobitím duše hnány k břehům, kde zpívá pláč neb kde pláč zatracuje – šly, klopýtaly v světlotmě a bázni,

táž sličnost tváří vábila je k zřídům ó Bože, proč jen všechno podobá se

tvým úzkým stezkám, sladkým nebo strmým! My nevěděli – den tak slavně zářil

my nevěděli, co se skrývá v stínu,

*v tom útlém stínku stvolu vedle cesty; a bylo sladko chvíli
spočínouti*

*– ten stvol byl strom, my uvěřili v zázrak a bylo sladko za-
kusiti nebes . . .*

Což tušili jsme, že ten praskot zrání .

je sykot hadí? Česači své viny . . .

*Ó Bože, proč jen všechno podobá se tvé žňové dlani noč-
ní nebo jitřní! My nevěděli, kdo to za nás dychtí,*

*když den tak modře volal nás – tvůj den, stvořen přec k po-
dobenství polednímu!*

*Šly naše kroky zpodobněny rytmem k obrazu proměn, jež
nás stravují, šly na předělu botnající mízy,*

*sladkosti šťav a vzduchoprázdně mdloby, jen silou zraku
přivraceny v údol,*

*jenž slyne strdím nebo hladověním, jen vlnobitím duše
hnány k břehům,*

*kde zpívá pláč či kde pláč ztracuje, šly okouzleny v svět-
lotmě a bázni, táž sličnost tváří vábila je k zřídům a z hlou-
bi hvozdů ozýval se zpěv.*

*Jak mohli jsme jen, Bože, bloudit jarem, kol vesmírné tvé
tváře v krůpěj skryté a v nejistotách zalykat se žízni, nesou-
ce v sobě pramen povždy živý!*

– ty, jenž se s láskou odíváš v své dílo,

*v zrníčko písku, v úsměv, v nebe hvězdné, v závoje větrů
tканé z vůní jara*

a v lásku, Bože, v lásku zejména –!

*Tak zjevil se nám: gesto sadařovo za vonnou rouškou kve-
tujícího sadu a půlnoc v mráčku na poledním nebi a sláva
jítra v chvějích večernice, vždy příští, nikdy nepostižen*

*v bázni a nepostížen nikdy před večerem, než znoje žní jak
svaté noci lásky*

*– v něž rozlévá se tušení jar našich se přiblíží ve vůních
květnových.*

*To pláčeš, duše má, tak zasažena tím ztišením a tolikerým
darem? To pláčeš láskou náhle odměněnou?*

*Ted' uzřeli jsme v zlomení dvou světel to světlo nesdílné,
jež v šero taje*

*a na dně srdcí v pláč se usazuje,
v radostný pláč z té nesmírnosti květů.*

Ó matky jistoty, ó písni z hlíny!

*pak náhle večer v prudkém jasnozření, kdy všechny kro-
ky odějí se cíle, neznámý přísvit na paseky line,
v němž vlahé klíny věci otvírají.*

*Hle večer v nenadálém jasnozření po bludných cestách
kolem zahrad v květu, kol ryžovišť, kde proudí naše srdce,
kol myšlenky či úleku či slzy,
po bloudění kol úpějících dvojic*

*A přec jsi uzřela jen květ, jen pěnu, již mihl se jak cizí světlo
stín*

to pláčeš?

*Ale vy všichni citlivého srdce,
slyšte ten vzlykot hlubin ve své písni a pátrejte po touze
touhy svojí,*

*když vlnou hlasu básníků a dětí se na obzoru nebe oteví-
rá.*

jen pod řasami básníků a dětí.

REFRÉN

*Ach s písni stále unikati ze tmy do světla v očích básníků
a dětí,*

v němž zem se chvěje, země zpívající, chovajíc Boha v podobách své lásky